

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

WERSJA OSTATECZNA
A6-0158/2007

25.4.2007

SPRAWOZDANIE

w sprawie Kaszmiru: obecna sytuacja i perspektywy na przyszłość
(2005/2242(INI))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawca: Baroness Nicholson of Winterbourne

PR_INI

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	19
PROCEDURA	25

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie Kaszmiru: obecna sytuacja i perspektywy na przyszłość (2005/2242(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje najnowsze rezolucje dotyczące Dżammu i Kaszmiru, w szczególności rezolucje z dnia 29 września 2005 r. w sprawie partnerstwa strategicznego między UE a Indiami¹, z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie Kaszmiru², z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie rocznego sprawozdania na temat praw człowieka na świecie w 2005 roku i polityki UE w tej dziedzinie³, z dnia 28 września 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych Unii Europejskiej z Indiami⁴, z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie umowy o współpracy między WE a Pakistanem⁵ oraz z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie sytuacji w Pakistanie⁶,
- uwzględniając wszystkie rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych w tej sprawie w latach 1948-1971⁷,
- uwzględniając zaniepokojenie wyrażane przez różne grupy robocze i sprawozdawców Rady Praw Człowieka ONZ oraz jej poprzedniczki, Komisji Praw Człowieka ONZ, a także przez międzynarodowe organizacje praw człowieka, a dotyczące przypadków łamania praw człowieka w Kaszmirze,
- uwzględniając traktat w sprawie wód Indusu z 1960 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z wizyt delegacji *ad hoc* Parlamentu w Dżammu i Kaszmirze, przyjęte przez Komisję Spraw Zagranicznych w listopadzie 2004 r.,
- uwzględniając tragiczne w skutkach trzęsienie ziemi, które nawiedziło Dżammu i Kaszmir dnia 8 października 2005 r.,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr A/RES/60/13 z 14 listopada 2005 r., chwalać rządy i ludność zaangażowane w operacje pomocowe po trzęsieniu ziemi, łącznie z pracami związanymi z odbudową,
- uwzględniając wizytę prezydenta Islamskiej Republiki Pakistanu Perweza Musharrafa w Komisji Spraw Zagranicznych dnia 12 września 2006 r.,
- uwzględniając siódmy szczyt UE - Indie, który odbył się 13 października 2006 r. w Helsinkach,

¹ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, str. 589.

² Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, str. 469.

³ Dz.U. C 297 E z 7.12.2006, str. 341.

⁴ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2006)0388.

⁵ Dz.U. C 104 E z 30.4.2004, str. 988.

⁶ Dz.U. C 104 E z 30.4.2004, str. 1040.

⁷ Patrz załącznik do uzasadnienia.

- uwzględniając wysiłki na rzecz pokoju w Kaszmirze, ponawiane od chwili wejścia w życie w 2003 r. porozumienia o rozejmie, po którym w styczniu 2004 r. prezydent Musharraf zobowiązał się do niewykorzystywania terytorium Pakistanu do celów transgranicznego terroryzmu, dalekosiężną wizję premiera Indii Manmohaana Singha, zgodnie z którą „granic nie można usunąć, ale powinny utracić znaczenie”, oraz kolejną rundę rozmów pokojowych rozpoczętą w dniu 17 stycznia 2007 r.,
- uwzględniając nowo przedstawiony czteropunktowy plan generała Musharrafa w sprawie rozwiązania konfliktu kaszmirskiego (brak zmiany granic Dżammu i Kaszmiru, swobodny przepływ osób przez linię kontroli, stopniowa demilitaryzacja oraz autonomia ze wspólnym mechanizmem kontrolnym reprezentującym Indie, Pakistan i Kaszmirczyków), a także inicjatywę premiera Singha w sprawie zawarcia kompleksowego traktatu o pokoju, bezpieczeństwie i przyjaźni,
- uwzględniając rozpoczętą 13 stycznia 2007 r. wizytę w Pakistanie ministra spraw zagranicznych Indii Pranaba Mukherjeego, podczas której zostały podpisane cztery porozumienia na rzecz budowy zaufania,

uwzględniając sprawozdanie w sprawie Azji Międzynarodowej Grupy ds. Sytuacji Kryzysowych nr 125 z dnia 11 grudnia 2006 r., a także sprawozdania Freedom House, Human Rights Watch oraz amerykańskiego departamentu stanu ds. praw człowieka,

- uwzględniając wizyty sprawozdawcy Parlamentu po obu stronach tzw. linii kontroli w czerwcu 2006 r.,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0158/2007),
 - A. mając na uwadze, że terytorium sporne, które wchodziło w skład dawnego księstwa Dżammu i Kaszmiru, jest obecnie podzielone i podlega administracji Republiki Indii, Islamskiej Republiki Pakistanu oraz Chińskiej Republiki Ludowej, zaś liczba jego ludności wynosi 13,4 mln,
 - B. mając na uwadze, że duże obszary stanu Dżammu i Kaszmir, a zwłaszcza Gilgit i Baltistan, są zaniedbane i panuje na nich skrajne ubóstwo, zaś bardzo wielu ludzi nie posiada podstawowych umiejętności czytania i liczenia i nie ma dostępu do opieki zdrowotnej, brak jest struktur demokratycznych, zaś przestrzeganie zasad prawa i sprawiedliwości pozostawia wiele do życzenia; mając na uwadze, że cały obszar Dżammu i Kaszmiru jest pogrążony w głębokim kryzysie gospodarczym,
 - C. mając na uwadze, że u podłoża konfliktu o Dżammu i Kaszmir między Pakistanem a Indiami leży także zaostarzająca go kwestia zasobów wodnych, która ma podstawowe znaczenie dla wszelkich możliwości rozstrzygnięcia sporu,
 - D. mając na uwadze, że terytorium Dżammu i Kaszmiru stanowi źródło konfliktu od niemal 60 lat, zaś w okresie tym wybuchały konflikty zbrojne między Indiami, Pakistanem i Chinami; mając na uwadze, że konflikt ten pochłonął ponad 80 000 istnień ludzkich; mając na uwadze, że konflikty między Indiami a Pakistanem wiążą się obecnie z

międzynarodowym terroryzmem; oraz mając na uwadze, że Chiny, Indie i Pakistan to mocarstwa atomowe, i że żadne z nich nie podpisało traktatu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej,

- E. mając na uwadze, że istnieją liczne dowody na to, iż przez wiele lat Pakistan zapewniał bojownikom kaszmirskim szkolenia, broń, środki finansowe i schronienie i nie udało mu się pociągnąć bojowników do odpowiedzialności za okrucieństwa popełniane po stronie administrowanej przez Indie; mając na uwadze jednak, że, jak wynika z indyjskich sprawozdań rządowych, od 11 września 2001 r. wyraźnie zmniejszyło się zjawisko przenikania bojówek na teren administrowanego przez Indie Dżammu i Kaszmiru,
- F. mając na uwadze, że na linii kontroli od listopada 2003 r. obowiązuje zawieszenie broni, które – pomimo kilku incydentów – jest nadal utrzymywane,
- G. mając na uwadze, że zawieszenie broni umożliwiło Indiom i Pakistanowi podjęcie toczącego się wciąż dialogu w sprawie Dżammu i Kaszmiru, który obecnie zaczyna przynosić umiarkowanie pozytywne rezultaty; mając na uwadze, że w ramach procesu pokojowego podejmowanych jest szereg środków budowy zaufania; mając na uwadze, że Kaszmirczycy usiłują odnieść korzyści z tych środków budowy zaufania i rzeczywiście je wdrażają na szczeblu lokalnym; mając na uwadze, że Kaszmirczycy po stronie chińskiej pozostają poza tym procesem,
- H. mając na uwadze, że wspólny indyjsko-pakistański komunikat w sprawie Kaszmiru ogłoszony na zakończenie wizyty prezydenta Musharrafa w Indiach w kwietniu 2005 r. pomógł wzmocnić proces zbliżenia między dwoma krajami, szczególnie poprzez potwierdzenie nieodwracalności procesu pokojowego oraz skupienie się na niemilitarnych sposobach rozwiązania konfliktu kaszmirskiego,
- I. mając na uwadze, że rozwój gospodarczy ma znaczenie zasadnicze dla budowania materialnej i społecznej infrastruktury i poprawy potencjału produkcyjnego Dżammu i Kaszmiru; mając na uwadze, że wspólna deklaracja UE-Pakistan z dnia 8 lutego 2007 r. stanowi pozytywny nowy krok w umacnianiu stosunków, a także mając na uwadze, że obie strony z niecierpliwością oczekują realizacji umowy o współpracy trzeciego pokolenia, wierząc, że może to wspomóc rozwój społeczno-gospodarczy i dobrobyt w Pakistanie; mając na uwadze, że UE i Pakistan ponownie potwierdziły swoje zobowiązanie do rozwiązywania konfliktów drogą pokojową, zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego, porozumieniami dwustronnymi oraz zasadami Karty ONZ,
- J. mając na uwadze, że obecna obszerna umowa o współpracy trzeciego pokolenia między Wspólnotą Europejską a Indiami, istniejąca od 1994 r., ma za podstawę prawną wspólne oświadczenie polityczne, które ustaliło doroczne posiedzenia ministerialne i otworzyło drzwi szeroko zskrojonemu dialogowi politycznemu,
- K. mając na uwadze, że rankiem 8 października 2005 r. szeroką strefę rozciągającą się od Afganistanu przez Pakistan i Indie nawiedziło trzęsienie ziemi o sile 7,6 stopnia w skali Richtera – najbardziej niszczycielski międzynarodowy kataklizm tego typu, jaki pamięta ludzkość – zaś jego skutki najboleśniej dotknęły stan Dżammu i Kaszmir, a olbrzymie straty poniosła ludność Azad Dżammu i Kaszmiru oraz Północno-Zachodniej Prowincji Granicznej (NWFP) Pakistanu,

- L. mając na uwadze, że trwające kilka minut trzęsienie ziemi pochłonęło w Azad Kaszmir ponad 75 000 ofiar, która to liczba wzrosła później do 88 000, zaś w administrowanym przez Indie stanie Dżammu i Kaszmir zginęło 6 000 osób oraz że dziesiątki tysięcy ludzi zostało rannych, a miliony zostały przesiedlone, przy czym po stronie pakistańskiej ludzie ci pozostali bez trwałego schronienia, zatrudnienia, opieki zdrowotnej i dostępu do edukacji, a ich podstawowe potrzeby zaspokojone zostały w minimalnym stopniu; mając na uwadze, że dziesiątki miast i wsi zostały częściowo lub całkowicie zrujnowane, tereny rolnicze uległy zniszczeniu, a środowisko naturalne – zanieczyszczeniu oraz że poziom rozwoju znacznie się cofnął,
- M. mając na uwadze, że zarówno państwowe siły zbrojne, jak i uzbrojone grupy opozycyjne w sporze o Kaszmir powinny przestrzegać konwencji genewskich z 1949 r. oraz zwyczajowego międzynarodowego prawa humanitarnego, zakazującego atakowania ludności cywilnej, czego silne naruszenie stanowią zbrodnie wojenne, które państwa mają obowiązek ścigać na drodze sądowej,
- N. mając na uwadze, że w ostatnich 10 latach na lodowcu Siachen zginęło ponad 2 000 żołnierzy, oraz że zawieszenie broni w regionie Siachen obowiązujące od listopada 2005 r. jest przyjmowane z zadowoleniem,

Wprowadzenie

1. podkreśla, że Indie, Pakistan i Chiny (którym Pakistan oddał obszar Trans-Karakorum w 1963 r.) są dla UE ważnymi partnerami, z których pierwszy posiada status partnera strategicznego; jest przekonany, że rozwiązanie trwającego wzdłuż linii kontroli konfliktu może nastąpić poprzez stałe zaangażowanie rządów Indii i Pakistanu, włączające ludność wszystkich części byłego księstwa; sądzi niemniej jednak, że UE może mieć coś do zaoferowania z uwagi na zebrane w przeszłości zakończone sukcesem doświadczenia w zakresie rozwiązywania konfliktów powstałych w kontekście wielości grup etnicznych, narodowości i wyznań; proponuje więc, aby niniejsza rezolucja i wszelkie spotkania, jakie mogą zostać zorganizowane w wyniku jej uchwalenia, pozwoliły na wymianę doświadczeń, z których UE również będzie mogła czerpać; ponownie podkreśla znaczenie dalszej pomocy UE zarówno dla Indii, jak i Pakistanu, gdyż realizują one podjęty w roku 2004 proces pokojowy;
2. zwraca uwagę na fakt, że Indie to największy na świecie świecki kraj demokratyczny, posiadający struktury demokratyczne na wszystkich szczeblach, podczas gdy Pakistanowi wciąż nie udaje się w pełni zaszczepić demokracji w regionie Azad Kaszmiru i musi on poczynić kroki w kierunku demokracji w regionie Gilgit-Baltistan; stwierdza, że oba kraje są potęgami atomowymi nieobjętymi traktatem o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej; podkreśla, że doktryna atomowa Indii opiera się na zasadzie niestosowania broni atomowej jako pierwszy, podczas gdy Pakistan musi podjąć takie zobowiązanie; stwierdza, że prezydent Musharraf nie był w stanie zrealizować podjętego w roku 1999 zobowiązania, że „wojsko nie ma zamiaru pozostać przy sterze dłużej, niż to absolutnie konieczne dla przygotowania drogi do rozkwitu w Pakistanie prawdziwej demokracji”;
3. wzywa przedstawicieli rządów zarówno Indii, jak i Pakistanu do wykorzystania

stworzonej oświadczeniami premiera Indii i prezydenta Pakistanu okazji do nadania większego rozmachu w zakresie zwiększonego samostarządzania, swobody przemieszczania się, demilitaryzacji oraz nawiązania współpracy międzyrządowej w takich kwestiach, jak woda, turystyka, handel i środowisko naturalne, a także do popierania rzeczywistych postępów w poszukiwaniu rozwiązania sporu kaszmirskiego;

4. stwierdza, że w przypadku ludności Azad Kaszmiru trzęsienie ziemi spowodowało znaczne pogorszenie, jeśli chodzi o i tak bardzo niedostateczne zaspokajanie podstawowych potrzeb, i w dramatyczny sposób naruszyło potencjał instytucji i tworzenia możliwości rozwojowych; w związku z tym wzywa Unię Europejską do udzielenia pomocy i wspierania Kaszmirczyków;
5. wzywa rządy Pakistanu i Indii do możliwie najszybszego rozwiązania kluczowych kwestii związanych z nadbrzeżami rzek – kwestii dotyczących górnego biegu i wykorzystania rzek płynących przez stan Dżammu i Kaszmir (rzeki Indus, Dźhelam, Czenab, Rawi, Bjas i Satledź), w nawiązaniu do istniejącego mechanizmu przewidzianego w traktacie w sprawie wód Indusu z 1960 r.; jednak, jak np. w przypadku modernizacji zapory Mangla, podkreśla że zapotrzebowanie na wodę ze strony lokalnego rolnictwa, rybołówstwa oraz ludzi i zwierząt hodowlanych musi pozostać priorytetem;
6. odnotowuje duże znaczenie - dla stabilności i wzrostu w regionie - wody, bezpieczeństwa oraz zrównoważonych i bezpiecznych dostaw energii, a zatem opracowywania projektów dotyczących nawadniania i elektrowni wodnych; uważa za niezbędne, aby rządy Pakistanu i Indii kontynuowały konstruktywny dialog i konsultowały się z przedstawicielami Kaszmirczyków w sprawie kwestii związanych z nadbrzeżami rzek oraz wzywa je do przyjęcia całościowego podejścia do zasobów wodnych, uznając kluczowe powiązania między wodą, łądem, lokalnymi użytkownikami, środowiskiem i infrastrukturą;
7. podkreśla istnienie wspólnego dziedzictwa Indii i Pakistanu, którego przykładem jest pradawna kultura Dżammu i Kaszmiru; uznaje i docenia różnorodność, wielość kultur i wyznań oraz świeckość tradycji ludów zamieszkujących Dżammu i Kaszmir, które zachowały się w indyjskiej części Dżammu i Kaszmiru;

Sytuacja polityczna: dążenia ludności

8. winszuje Indiom i Pakistanowi i wspiera je w toczących się obecnie działaniach pokojowych i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rozmowy dwustronne – zawieszona na trzy miesiące po zamachach bombowych w Bombaju w lipcu 2006 r. – zostały wznowione; podkreśla potrzebę wspierania przez kraje znajdujące się w tym regionie, UE oraz wspólnotę międzynarodową toczących się obecnie rozmów dwustronnych oraz dalszego umacniania wymiany dotyczącej sposobów rozwiązania konfliktu i zapewniającej ludności Dżammu i Kaszmiru i ich sąsiadom lepszą przyszłość;
9. z dużym zadowoleniem przyjmuje zainicjowane przez Indie i Pakistan środki budowy zaufania, które w umiarkowanym stopniu przyczyniają się do osłabienia napięcia i ograniczenia nieufności po obu stronach i które po latach rozłąki pozwoliły połączyć się rodzinom po obu stronach; podkreśla, że rządy Indii i Pakistanu powinny dołożyć znacznych starań, aby zaangażować ludność Kaszmiru w rozwiązanie podstawowych

kwestii spornych;

10. zwraca uwagę na fakt, że ze względu na sytuację humanitarną związaną z trzęsieniem ziemi zwykli mieszkańcy Kaszmiru w coraz szerszym stopniu korzystają obecnie z procesu pokojowego poprzez mającą miejsce wymianę i polityczne zobowiązanie rządów Indii i Pakistanu do swobodnego (choć nadal ograniczonego) przepływu ludności, towarów i usług przez linię kontroli;
11. podkreśla, że kryzysy i konflikty ostatnich lat zwiększyły, a nie zmniejszyły, znaczenie ONZ, która pozostaje ważnym forum dla dialogu i dyplomacji; przypomina dużą liczbę rezolucji sporządzonych w latach 1948-1971 przez Radę Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Kaszmiru, które to rezolucje usiłowały zachęcać rządy zarówno Indii, jak i Pakistanu do podejmowania wszystkich posiadanych w swojej mocy środków umożliwiających poprawę sytuacji, a także wyrażały przekonanie, że pokojowe rozwiązanie konfliktu najlepiej posłuży interesom ludności Dżammu i Kaszmiru, Indii oraz Pakistanu; wyciąga wnioski, że w świetle powyższego oraz dalszego naruszania punktów zawartych w różnych rezolucjach Rady Bezpieczeństwa ONZ warunki wstępne do odwołania się do plebiscytu nie zostały osiągnięte;
12. ponownie podkreśla, że na mocy art. 1.1 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych ONZ każdy naród ma niezbywalne prawo do samostanowienia, na mocy którego może on swobodnie wybierać swój status polityczny oraz swobodnie kontynuować gospodarczy, społeczny i kulturowy rozwój; potwierdza, że na mocy art. 1.3, wszystkie strony paktu muszą wspierać wykonanie prawa do samostanowienia oraz jego poszanowanie, zgodnie z postanowieniami Karty Narodów Zjednoczonych; zauważa jednakże, że wszystkie rezolucje ONZ w sprawie konfliktu kaszmirskiego uznają wyraźnie i jedynie prawo byłego księstwa Dżammu i Kaszmiru do stania się częścią Indii lub Pakistanu; w kontekście poszukiwania rozwiązania konfliktu kaszmirskiego, które całemu regionowi przyniosłoby olbrzymie korzyści, z zadowoleniem przyjmuje aktualnie rozważane w dyskusjach w ramach mieszanego dialogu i indyjskiego okrągłego stołu (a w tym kontekście ponowne nawiązanie dialogu przez rząd Indii z wielopartyjną grupą nacisku politycznego All Parties Hurriyat Conference (APHC)) nowe koncepcje w szczególności dotyczące stałego uznania granic za zbyt wysokie, systemu samorządowego oraz instytucjonalnych rozwiązań na rzecz wspólnego lub zbiorowego zarządzania; usilnie zachęca zarówno Indie, jak i Pakistan do dalszej analizy tych koncepcji we wspólnych dyskusjach, a także w rozmowach z Kaszmirczykami po obu stronach linii kontroli oraz w regionie Gilgit i Baltistan;
13. wyraża ubolewanie z powodu sytuacji politycznej i humanitarnej trwającej we wszystkich czterech częściach Dżammu i Kaszmiru; z zadowoleniem wita jednakże rolę złożonego procesu pokojowego zmierzającego do trwałego osiedlenia Kaszmirczyków w oparciu o demokrację, państwo prawa i poszanowanie praw podstawowych; popiera podejście „drugiej drogi” oraz szerszy dialog angażujący wybitne osobistości, pracowników akademickich i innych odpowiednich ekspertów z obu stron Kaszmiru oraz z Indii i Pakistanu, przedstawiający praktyczne propozycje dotyczące ściślejszej współpracy; gratuluje Indiom i Pakistanowi zbliżenia tych grup i sugeruje, aby UE zaoferowała praktyczne wsparcie za każdym razem, kiedy obydwie strony zwrócą się o to w ramach złożonego procesu pokojowego;

14. z ubolewaniem stwierdza jednak, że Pakistan wciąż nie wywiązuje się ze swych zobowiązań polegających na wprowadzeniu konkretnych i reprezentatywnych struktur demokratycznych w Azad Kaszmirze; w szczególności stwierdza, że Kaszmirczycy wciąż nie mają swojej reprezentacji w pakistańskim Zgromadzeniu Narodowym, że Azad Kaszmiem kieruje Ministerstwo ds. Kaszmiru z siedzibą w Islamabadzie, że w Radzie Kaszmiru przewagę stanowią urzędnicy pakistańscy oraz że sekretarz generalny, główny inspektor policji, minister skarbu oraz minister finansów pochodzą z Pakistanu; nie pochwala postanowień konstytucji tymczasowej z 1974 r., w myśl których zakazana jest wszelka działalność polityczna niezgodna z doktryną przynależności Dżammu i Kaszmiru do Pakistanu, zaś kandydaci na posłów do parlamentu w Azad Kaszmirze są zobowiązani do podpisania stosownej deklaracji lojalności; wyraża zaniepokojenie faktem, że region Gilgit-Baltistan w ogóle nie jest reprezentowany w sposób demokratyczny;
15. przyznaje, że Pakistan znajduje się w wyjątkowo trudnej sytuacji, na którą składają się naciski wielu stron, jednak:
- z ubolewaniem stwierdza, że brak jest w tym kraju wystarczającej woli politycznej ukierunkowanej na zaspokojenie podstawowych potrzeb, natomiast w wyniku trzęsienia ziemi sytuacja w zakresie uczestnictwa kobiet w polityce i rządów prawa w Azad Kaszmirze jest rozpaczliwa;
 - przypomina podpisanie w 2001 r. umowy o współpracy trzeciego pokolenia między WE i Pakistanem, której art. 1 jako podstawowy element wymienia poszanowanie praw człowieka i zasad demokratycznych, oraz wzywa UE, aby wypełniła swoje zadania w zakresie zachowania tych zasad podczas wdrażania umowy; w związku z tym jest szczególnie zaniepokojony faktem, że ludność Gilgitu i Baltistanu podlega bezpośredniej władzy wojskowej i nie cieszy się systemem demokratycznym;
 - odnotowuje zatwierdzenie ustawy o ochronie kobiet reformującej opierające się na szariacie dekrety hudud dotyczące cudzołóstwa i gwałtu jako pozytywny krok w kierunku lepszej ochrony praw kobiet w Pakistanie oraz docenia zaangażowanie prezydenta Musharrafa i parlamentarzystów opowiadających się za reformami w wysiłki mające na celu przyjęcie tych poprawek pomimo prób ich usunięcia; podkreśla jednak, że całkowicie jasne jest, iż Pakistan musi uczynić więcej w celu wypełnienia swoich zobowiązań w zakresie praw człowieka;
 - pozostaje zaniepokojony trudną sytuacją, w jakiej znajdują się wszystkie mniejszości w regionie;
16. wzywa Pakistan do ponownego przemyślenia własnej koncepcji odpowiedzialności demokratycznej, praw mniejszości i praw kobiet w Azad Kaszmirze, które to zagadnienia – podobnie jak wszędzie indziej na świecie – są kluczem do poprawy warunków życia i oddalenia groźby terroryzmu;
17. wyraża zaniepokojenie z powodu braku wolności słowa w Azad Kaszmirze, doniesień o torturach i okrutnym traktowaniu oraz dyskryminowaniu uchodźców z administrowanego przez Indie stanu Dżammu i Kaszmir, o korupcji wśród urzędników rządowych oraz wzywa rząd Pakistanu do zapewnienia, że ludność Azad Kaszmiru korzysta z

podstawowych praw obywatelskich i politycznych w otoczeniu wolnym od przymusu i strachu;

18. wzywa ponadto Pakistan do zapewnienia wolnych i sprawiedliwych wyborów w Azad Kaszmirze, uznając, że w wyborach powszechnych z dnia 11 lipca 2006 r. dokonano na masową skalę oszustw i fałszowania głosów oraz mając na uwadze, że kandydatom, którzy odmówili uznania stanowiska o przyłączeniu Kaszmiru do Pakistanu, zabroniono udziału w wyborach; wzywa także Pakistan do zorganizowania po raz pierwszy wyborów w Gilgicie i Baltistanie;
19. wzywa rządy Pakistanu i Indii także do przekształcenia zawieszenia broni obowiązującego w Siachen od 2003 r. w trwałe porozumienie pokojowe, ponieważ na tym właśnie najwyższym położonym na świecie polu bitwy co roku więcej żołnierzy traci życie z powodu klimatu niż w wyniku konfliktu zbrojnego;
20. wzywa Unię Europejską do udzielenia wsparcia Indiom i Pakistanowi w negocjacjach dotyczących utworzenia w regionie Siachen strefy, z której wojska zostaną całkowicie wycofane (ang. complete disengagement), bez uszczerbku dla stanowiska każdej ze stron, w szczególności poprzez udzielenie pomocy w dostarczeniu technologii monitorowania i udostępnieniu procedur weryfikacyjnych;
21. wzywa zbrojne grupy bojowników do ogłoszenia zawieszenia broni, a następnie przeprowadzenie rozbrojenia, demobilizacji oraz procesu ponownej integracji; wzywa rządy Pakistanu i Indii do ułatwienia takiego zawieszenia broni;
22. zachęca rząd Pakistanu do zamknięcia bojówkarskich stron internetowych i czasopism; proponuje, aby rządy Pakistanu i Indii rozważyły wprowadzenie prawa zakazującego szerzenia nienawiści;
23. stwierdza, że administrowanemu przez Indie Dżammu i Kaszmirowi przysługuje na mocy art. 370 indyjskiej konstytucji wyjątkowy status, oznaczający większą autonomię niż w przypadku innych stanów związkowych; z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte niedawno w Dżammu i Kaszmirze, zmierzające ku umocnieniu demokracji (czego dowodzi wynosząca 75% frekwencja w niedawnych wyborach do władz lokalnych) oraz poczynania premiera Singha zmierzające do ponownego podjęcia dialogu z APHC; zauważa jednakże, że nadal mają miejsce uchybienia związane z prawami człowieka i demokracją bezpośrednią, jak pokazuje to chociażby fakt, że wszyscy kandydaci do pełnienia funkcji w Dżammu i Kaszmirze (a także w innych stanach) muszą podpisywać przysięgę na wierność konstytucji stanu Dżammu i Kaszmiru, która potwierdza niepodzielność Indii; wzywa indyjską Komisję Praw Człowieka do pełnego wykorzystania swojego mandatu w przypadku jakiegokolwiek podejrzenia lub stwierdzenia pogwałcenia praw człowieka i dla poprawy wiarygodności zachęca Komisję do pozytywnego rozwiązania problemu braku specjalistów ds. praw człowieka w swoim kierownictwie; z nadzieją oczekuje dalszych postępów w tym zakresie oraz pozytywnych skutków wprowadzenia w życie nowych aktów prawnych dotyczących pracy dzieci, a także problemu przemocy wobec kobiet; odnotowuje z zaniepokojeniem doniesienia, według których duża liczba Kaszmiczyków jest przetrzymywana bez należytego procesu; wyraża ubolewanie wobec udokumentowanych przypadków pogwałcenia praw człowieka przez siły zbrojne Indii, zwłaszcza gdy akty zabójstw i gwałtów odbywają się

w atmosferze bezkarności; z zaniepokojeniem zauważa, że zgodnie ze swoimi statutami Krajowa Komisja Praw Człowieka nie posiada żadnych uprawnień do badania nadużyć praw człowieka popełnianych przez indyjskie siły bezpieczeństwa; z zadowoleniem jednak przyjmuje zalecenie indyjskiej Komisji Krajowej Praw Człowieka, aby wojsko wyznaczyło starszych rangą oficerów do nadzoru wdrożenia podstawowych praw człowieka i praworządności w jednostkach wojskowych, co jest przestrzegane; odnotowuje podjęte przez rząd Indii we wrześniu 2005 r. zobowiązanie o nietolerowaniu łamania praw człowieka; wzywa Lok Sabha do rozważenia zmiany ustawy o ochronie praw człowieka, tak aby umożliwić Krajowej Komisji Praw Człowieka przeprowadzenie niezależnego dochodzenia w sprawie domniemyanych nadużyć popełnionych przez członków sił zbrojnych;

24. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje deklaracje premiera Singha wzywające do „zerowej tolerancji za łamanie praw człowieka” w Kaszmirze oraz wzywa rząd indyjski do położenia kresu wszystkim praktykom zabijania bez wyroku, „zaginięć”, tortur i zatrzymywania bez nakazu aresztowania w Dżammu i Kaszmirze;
25. wzywa Indie i rząd stanowy Dżammu i Kaszmiru do uchylecia wszystkich przepisów prawnych zapewniających całkowitą bezkarność członkom sił zbrojnych oraz do powołania niezależnej i bezstronnej komisji śledczej do zbadania przypadków poważnych naruszeń międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego przez indyjskie siły bezpieczeństwa od czasu rozpoczęcia konfliktu;
26. wzywa rządy Indii i Pakistanu do umożliwienia międzynarodowym organizacjom praw człowieka (takim jak Freedom House, Amnesty International i Human Rights Watch) natychmiastowego i nieograniczonego dostępu do wszystkich części byłego księstwa w celu zbadania sytuacji w zakresie praw człowieka i opracowywania okresowych niezależnych raportów; wzywa oba rządy, aby publicznie zobowiązały się do pełnej współpracy z tego rodzaju międzynarodowymi organizacjami praw człowieka;
27. dostrzega trudne warunki życia szeregu grup społecznych, takich jak migrujący pandici z Doliny Kaszmirskiej; wzywa do stanowczego zajęcia się kwestią dyskryminacji wobec nich i innych grup, zwłaszcza jeśli chodzi o zatrudnienie; sugeruje by te grupy, które chcą wzmocnić swoją pozycję, założyły komitety złożone z wybranych przez siebie przedstawicieli, przy czym należy zapewnić odpowiednią reprezentację kobiet i osób poniżej 25 roku życia;
28. sugeruje, aby Indie rozważyły rozmiar sukcesu odniesionego przez Autonomous Hill Council w Ladakh w 1993 r.; wyraża nadzieję, że szlak handlowy Kargil-Skardu zostanie ponownie otwarty w ramach wdrażania środków budowy zaufania, zaś podział między Ladakh i Terytoriami Północnymi będzie można przewyciężyć poprzez utworzenie przejść podobnych do tych, które już funkcjonują w innych punktach wzdłuż linii kontroli;
29. z zadowoleniem przyjmuje w szczególności ogólny wzrost liczby wiz uprawniających do podróży między Indiami i Pakistanem oraz ponowne otwarcie linii autobusowej Śrinagar-Muzzafarabad; zauważa, że według najnowszych statystyk jej wykorzystanie ogranicza się do niespełna 400 osób po każdej stronie linii kontroli; oraz wzywa władze Indii i Pakistanu do złagodzenia ograniczeń w wydawaniu pozwoleń podróży;

30. wyraża uznanie dla Indii za wysiłki na rzecz rozwoju społeczno-gospodarczego Dżammu i Kaszmiru poprzez specjalny pakiet rozwiązań dla tego stanu, nacisk na tworzenie miejsc pracy i przedsięwzięcia promujące turystykę w Dżammu i Kaszmirze, oraz proponuje zbadanie, w jaki sposób partnerstwo UE-Indie, które ma wkrótce zostać zawarte, mogłoby wpłynąć na stworzenie nowych miejsc pracy dla pracowników wykwalifikowanych, a zwłaszcza dla kobiet i ludzi młodych; zachęca Unię Europejską do wspierania inicjatyw lokalnych organizacji pozarządowych mających na celu organizację przedsięwzięć tworzących możliwości rozwojowe dla kobiet, zarówno w dziedzinie produkcji, jak i marketingu; wyraża przekonanie, że Unia Europejska mogłaby zająć się kwestią równości szans poprzez zwiększenie handlu towarami, które tradycyjnie stanowią źródło utrzymania kobiet, takich jak wyroby tekstylne i rzemieślnicze, oraz poprzez ułatwienie wymiany usług w sektorach zatrudniających kobiety; zaleca wzmocnienie w podobny sposób stosunków gospodarczych pomiędzy Unią Europejską a Pakistanem;

Zwalczanie terroryzmu

31. jest świadom, że jeżeli nie położą się kresu terroryzmowi, niemożliwy będzie rzeczywisty postęp w dążeniu do rozwiązania politycznego ani poprawa sytuacji ekonomicznej ludności zamieszkującej Dżammu i Kaszmir; zwraca uwagę, że mimo ciągłego spadku liczby ofiar ataków terrorystycznych w ciągu ostatnich pięciu lat, działalność ustawicznie przeobrażających się grup terrorystycznych stacjonujących w Azad Kaszmirze, takich jak Lashkar-e-Taiba i Harakat ul-Mujahedeen, spowodowała śmierć setek ludzi w administrowanym przez Indie stanie Dżammu i Kaszmir oraz poza nim;
32. wyraża ubolewanie wobec udokumentowanych przypadków pogwałcenia praw człowieka przez Pakistan, w tym w regionie Gilgitu i Baltistanu, gdzie miały miejsce rzekomo gwałtowne zamieszki w roku 2004 oraz jakże częste akty terroru i przemocy, jakich dopuszczają się zbrojne grupy bojowników; nalega, aby Pakistan zrewidował swoją koncepcję takich podstawowych praw, jak swoboda wypowiedzi, swoboda stowarzyszania się oraz swoboda wyznawania religii w Azad Kaszmirze, Gilgicie i Baltistanie i odnotowuje z zaniepokojeniem czynione przez stowarzyszenia praw człowieka takie jak Amnesty International doniesienia o torturach i przetrzymywaniu bez należytego procesu; usilnie wzywa wszystkie strony, by zajęły się tymi incydentami czyniąc wszystko, co w ich mocy; z zadowoleniem przyjmuje składane na forum publicznym zobowiązania Pakistanu dotyczące ukrócenia przenikania przez linię kontroli bojowników działających poza jego terytorium, jednak jest zdania, że Pakistan musi przyjąć w tym celu znacznie silniejsze i bardziej skuteczne środki; nalega na stałe i zdecydowane zaangażowanie prezydenta Musharrafa na rzecz zwalczania terroryzmu, który, jak powszechnie wiadomo, stanowi ogromne wyzwanie; popiera i zachęca państwa członkowskie UE do udzielania wielostronnej i dwustronnej pomocy, która służy wspieraniu Pakistanu w walce z terroryzmem oraz w podejmowaniu zdecydowanych wysiłków na rzecz poprawy jakości życia ludności zamieszkującej Azad Kaszmir oraz Gilgit i Baltistan; ponadto żąda, aby rząd Pakistanu i państwa członkowskie UE podwoili wysiłki w celu zidentyfikowania i ujęcia potencjalnie zwerbowanych terrorystów przyjeżdżających do Pakistanu z państw członkowskich UE; z zadowoleniem przyjmuje niedawne utworzenie przez oba rządy wspólnego zespołu ds. zwalczania terroryzmu i

wymiany informacji oraz odnotowuje, że pierwsze spotkanie zespołu odbyło się w Islamabadzie w dniu 6 marca 2007 r.;

33. zdecydowanie popiera zalecenia Międzynarodowej Grupy ds. Sytuacji Kryzysowych z 11 grudnia 2006 r. dla Pakistanu, dotyczące rozbrajania bojowników, zamykania obozów szkoleniowych dla terrorystów, zaprzestania rekrutacji i szkoleń terrorystów na własnym terytorium oraz zatrzymania przepływu pieniędzy i broni do talibów oraz innych zagranicznych lub lokalnych bojowników na terytorium Pakistanu;
34. wyraża zrozumienie i wspiera dążenia mieszkańców Kaszmiru, którzy chcą znacznego zredukowania sił militarnych przebywających po obu stronach linii kontroli; stwierdza jednak, że jakakolwiek znacząca demilitaryzacja może mieć miejsce dopiero wtedy, gdy równoległe z rzeczywistością podjętymi działaniami w celu zażegnania groźby przenikania do Dżammu i Kaszmiru jednostek bojówkarskich działających poza Pakistanem uruchomione zostaną środki budowy zaufania, takie jak zakończenie wzajemnych oskarżeń, uruchomienie na całej długości linii autobusowej Śrinagar-Muzaffarabad, nawiązanie łączności i powiązań handlowych oraz podjęcie innych środków określonych w ścisłym porozumieniu z mieszkańcami Kaszmiru po obu stronach oraz, a także zauważa korzystny wpływ tych działań na zdrowie psychiczne i poczucie bezpieczeństwa ludności, a zwłaszcza dzieci i młodzieży; podkreśla, że tylko poprzez podjęcie nowych inicjatyw ukierunkowanych na przyszłość można uruchomić pozytywny proces;

Środki budowy zaufania

35. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje najnowsze oznaki, świadczące o wznowieniu wysiłków ze strony rządów pakistańskiego i indyjskiego, a nawet o znaczących zmianach w polityce, zmierzających do rozwiązania sporu kaszmirskiego;
36. ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje podjęcie kroków ku ponownemu zjednoczeniu rodzin, które dzieli linia kontroli, poprzez otwarcie pięciu przejść; zdaje sobie sprawę, że ocenia się, iż otwieranie przejść na linii kontroli odbywało się w sposób ewidentnie powolny i nie odpowiadało pilnym potrzebom na miejscu; mimo to wspiera tę ideę i oczekuje coraz częstszego korzystania z przejść; z zadowoleniem przyjąłby udostępnienie takiej możliwości wszystkim obywatelom po obu stronach i zaleca, by Indie i Pakistan podjęły środki ułatwiające wszelkiego rodzaju przemieszczanie się, zarówno w obrębie byłego księstwa, jak i międzynarodowe, przy pomocy przyspieszonych usług administracyjnych i konsularnych;
37. uważa, że kluczowe jest zwiększenie wymiany ponad linią kontroli na wszystkich poziomach społeczeństwa obywatelskiego i we wszystkich dziedzinach życia; proponuje opracowanie programów wymiany między stowarzyszeniami prawniczymi, szkołami i uniwersytetami, w tym utworzenie wspólnego uniwersytetu, którego budynki byłyby rozmieszczone po obu stronach linii podziału; w celu przewycięcia wzajemnej nieufności panującej w armii każdej ze stron sugeruje nawiązanie dialogu między wojskowymi;
38. zaleca rozważenie utworzenia wspólnej, indyjsko-pakistańskiej komórki monitorującej wymianę danych na temat typu pogody i aktywności sejsmicznej w celu zapewnienia wczesnego ostrzegania przed klęskami żywiołowymi, mającymi swe źródło po jednej ze

stron linii kontroli;

39. na szczeblu politycznym zaleca utworzenie wspólnej komisji parlamentarnej Indii i Pakistanu, której celem byłoby krzewienie dialogu i wymiany parlamentarnej, zaś w ramach władz lokalnych – utworzenie wspólnych grup roboczych, badających zagadnienia związane z handlem i turystyką;
40. wzywa przedsiębiorstwa w UE do zapoznania się z potencjałem inwestycyjnym i turystycznym całego Kaszmiru, a w szczególności zwraca uwagę na obecność posiadającej silną motywację siły roboczej; sugeruje, że przedsiębiorstwa europejskie mogłyby utworzyć spółki typu *joint venture* z miejscowymi firmami, zaś opracowane równoległe programy ubezpieczeń inwestycyjnych zwiększyłyby zaufanie inwestorów; wzywa wszystkie strony, aby wspierały obecność izb handlowych Dżammu i Kaszmiru na międzynarodowych targach handlowych w Unii Europejskiej w celu umożliwienia im promowania produktów eksportowych;
41. w dalszym ciągu podtrzymuje skierowane do Pakistanu wezwanie do rozwoju zasobów ludzkich poprzez inwestowanie w edukację w sektorze usług, w tym w szkoły prowadzące szkolenia zawodowe i wyższe szkoły techniczne na terytoriach administrowanych federalnie, z regionem Gilgit-Baltistan w Kaszmirze włącznie;
42. zauważa, że Indie są największym pojedynczym beneficjentem ogólnego systemu preferencji (GSP); wzywa Komisję, aby automatycznie dokonywała ponownej oceny systemu GSP+ i innych stosownych środków handlowych w bezpośrednim następstwie katastrof naturalnych na dużą skalę, takich jak trzęsienia ziemi; z zadowoleniem wita zobowiązanie wszystkich państw południowej Azji będących członkami SAARC (Południowoazjatyckie stowarzyszenie współpracy regionalnej) do podjęcia skutecznych działań na rzecz politycznego i gospodarczego urzeczywistnienia Południowoazjatyckiego porozumienia o wolnym handlu, co musi przynieść korzyści trzem częściom Dżammu i Kaszmiru; wzywa rząd Pakistanu do zakończenia stosowania mechanizmu „listy pozytywnej”; odnotowuje pozytywnie, że pomimo wahań we wzajemnym handlu w ostatnim dziesięcioleciu ogólny poziom oficjalnej wymiany handlowej wzrósł ze 180 mln USD w 1996 r. do 602 mln USD w 2005 r., a zakładając, że wysoki poziom nieoficjalnej wymiany handlowej oznacza ukryty potencjał handlowy, tendencja ta ma szansę się utrzymać i powinno się ją popierać;
43. podkreśla znaczny potencjał turystyki w zakresie ożywienia miejscowej gospodarki; wzywa zatem rządy państw członkowskich UE do uważnego śledzenia sytuacji, jeśli chodzi o bezpieczeństwo w regionie, aby można było w sposób skoordynowany udzielać aktualnych informacji związanych z podróżą osobom pragnącym udać się do stanu Dżammu i Kaszmir;

Wpływ trzęsienia ziemi z dnia 8 października 2005 r.

44. kładzie nacisk na fakt, że trzęsienie ziemi wywarło ogromny wpływ na życie ludzi po obu stronach linii kontroli, i że katastrofa humanitarna pogorszyła i tak słabą zdolność instytucjonalną na terenie Azad Kaszmiru oraz w Północno-Zachodniej Prowincji Granicznej (NWFP); podkreśla, że głównym celem dla tych ludzi jest obecnie przetrwanie z dnia na dzień;

45. z ubolewaniem stwierdza, że poza śmiercią tysięcy ludzi trzęsienie ziemi spowodowało w Azad Kaszmirze niemożliwe do oszacowania straty materialne związane z infrastrukturą (szpitale, szkoły, budynki rządowe, kanały komunikacyjne) oraz z podstawowymi instytucjami i usługami, które w wielu przypadkach i bez tego były bardzo słabo rozwinięte;
46. z głębokim smutkiem przyjmuje fakt, że trzęsienie ziemi w nieproporcjonalnym stopniu dotknęło dzieci, z których - według danych UNICEF- 17 000 zostało zabitych; z dużym zaniepokojeniem śledzi doniesienia o handlu dziećmi mającym miejsce w następstwie katastrofy i wzywa rząd Pakistanu do szczególnego zajęcia się kwestią praw dzieci i ich ochrony w Azad Kaszmirze, Gilgicie i Baltistanie oraz do skuteczniejszego zajęcia się problemem handlu dziećmi;
47. zwraca uwagę na trudną sytuację przesiedleńców wewnętrznych oraz ludzi w poważnej stałej potrzebie powstałej w wyniku trzęsienia ziemi; z uwagi na brak konwencji dotyczącej praw przesiedleńców wewnętrznych z zadowoleniem przyjmuje „Zasady przewodnie” ONZ, które mogą stanowić podstawę reakcji humanitarnej na mnożące się, z pozoru niewidoczne przypadki naruszenia praw człowieka, które niesie ze sobą przymusowe przesiedlenie oraz żąda, aby właściwe władze zaangażowane w Kaszmirze przestrzegały tych zasad; wzywa rząd Pakistanu do uczynienia wszystkiego, co w jego mocy, aby niezwłocznie przydzielić ziemię mieszkańcom tych wsi, które znikły w wyniku osunięć ziemi, tak aby mogli oni odtworzyć swoje wioski i odbudować trwałe miejsca zamieszkania; usilnie zaleca, by UE ciągle poświęcała uwagę tym zasadom, jak również szerzej pojętym zagadnieniom demokracji, sprawiedliwości i praw człowieka we wszystkich czterech częściach Kaszmiru; stwierdza, że pełniące funkcję stałego schronienia obozy dla „uchodźców” po obu stronach linii kontroli powinny zostać zlikwidowane, zaś ich mieszkańcom należy zapewnić właściwą ochronę, zadbać o ich potrzeby i zatroszczyć się o ich integrację społeczną, a także umożliwić szybki powrót do domu lub osiedlenie na stałe; stwierdza, że społeczność międzynarodowa powinna zaoferować pomoc w tym zakresie;
48. podkreśla, że kataklizm dotknął region, który jest już i tak osłabiony przez konflikt i terroryzm, w którym podstawowe instytucje są nieustannie osłabiane przez przestępczość zorganizowaną i infiltrację przez linię kontroli przez siatki radykalnych islamistów, wykorzystujących górzysty teren;
49. z **przerażeniem** przyjmuje fakt, że i tak minimalne już przed trzęsieniem ziemi istniejące w Azad Kaszmirze warunki bytu (w kategoriach żywności, wody, schronienia, urządzeń sanitarnych, szkół i ledwie odpowiadających potrzebom ośrodków opieki zdrowotnej) zostały znacznie pogorszone w wyniku trzęsienia ziemi; nawołuje właściwe władze, podczas gdy miliony ludzi żyją w ubóstwie, do skierowania swojej energii na walkę z korupcją, w wyniku której międzynarodowe fundusze nie trafiły do właściwych adresatów, włączając w to niepokojące twierdzenia, jakoby potępiane przez ONZ organizacje terrorystyczne działały w regionie trzęsienia ziemi w Azad Kaszmirze; wzywa Komisję, rządy państw członkowskich, rządy Indii i Pakistanu oraz agencje pomocy do dalszego skupiania się na podstawowych potrzebach ofiar trzęsienia ziemi;
50. zauważa, że rozmiary i siła trzęsienia ziemi okazały się bardziej brzemiennie w skutki po

pakistańskiej stronie linii kontroli, niszcząc całe obszary infrastruktury lokalnego rządu i w sposób nieunikniony opóźniając dotarcie na miejsce niezbędnych w sytuacji kryzysowej usług; winszuje rządowi, wojsku i lokalnej społeczności po obu stronach linii kontroli ich poświęcenia, determinacji i zaangażowania w stawianie czoła różnorodnym wyzwaniom spowodowanym trzęsieniem ziemi;

Reakcja na trzęsienie ziemi z dnia 8 października 2005 r.

51. przyznaje, że reakcja wspólnoty międzynarodowej, Indii i Pakistanu na trzęsienie ziemi była jak na panujące warunki szybka i pozytywna – natychmiast doszło do porozumienia się władz Indii i Pakistanu na najwyższym szczeblu, zaś krajowe i lokalne organizacje pozarządowe działały sprawnie, współpracując z administracją lokalną i centralną; zaleca, aby Unia Europejska przychylnie odniosła się do dalszych apeli o dodatkową pomoc przy odbudowie na obszarach dotkniętych trzęsieniem ziemi oraz zwraca się do Komisji o dostarczenie aktualnych informacji na temat już złożonych wniosków o taką pomoc;
52. zauważa z niepokojem, że we wstępnej ocenie szkód i potrzeb opracowanej przez Azjatycki Bank Rozwoju i Bank Światowy z udziałem Komisji całkowitą utratę zatrudnienia lub środków do życia w wyniku trzęsienia ziemi oszacowano na 29%, co dotyczy w przybliżeniu 1,64 miliona osób, z czego, według szacunków, ponad połowa nie ukończyła 15 roku życia; z zadowoleniem przyjmuje plan Komisji, aby udzielić Pakistanowi 50 milionów euro na bezpośrednią pomoc po trzęsieniu ziemi i na wsparcie odbudowy; podkreśla, że w pierwszej kolejności plan powinien skupić się na ochronie grup najbardziej zagrożonych, przywróceniu działalności gospodarczej na obszarach dotkniętych trzęsieniem, w tym na ponownym uruchomieniu małych firm i odtworzeniu utraconych środków trwałych w rolnictwie, oraz na stworzeniu możliwości zatrudnienia za pomocą programów szkoleniowych i podnoszących kwalifikacje; zaleca, aby w perspektywie średnio- i długoterminowej kroki mające na celu odbudowę i zagwarantowanie środków utrzymania obejmowały mikrofinansowanie i podnoszenie kwalifikacji oraz wzywa Komisję do wsparcia tego typu strategii w skali długoterminowej;
53. wyraża uznanie dla wszystkich osób zaangażowanych w określanie i zaspokajanie potrzeb związanych ze zdrowiem publicznym w obozach dla poszkodowanych w wyniku trzęsienia ziemi – pomimo wyzwań, jakie na terenach dotkniętych katastrofą stanowi zaopatrzenie w czystą wodę pitną i odpowiednie urządzenia sanitarne, w obozach nie zaobserwowano poważnych zbiorowych przypadków wystąpienia chorób przenoszonych przez wodę; wyraża uznanie dla rządu pakistańskiego za udzielenie schronienia i zapewnienie zaopatrzenia ponad dwóm milionom przesiedleńców, umożliwiając im przetrwanie zimy, wyraża także uznanie dla Indii za zakwaterowanie po swojej stronie linii kontroli 30 000 osób, które straciły dach nad głową; wyraża zaniepokojenie doniesieniami o tysiącach ludzi wciąż przebywających w namiotach, czego świadkiem była delegacja Parlamentu SAARC w dniach 15-22 grudnia 2006 r. do Azad Kaszmiru;
54. stwierdza, że w ciągu kilku dni od kataklizmu Pakistan ustanowił Federalny Komitet Pomocowy, mający koordynować akcje poszukiwawcze i ratownicze oraz nieść pomoc poszkodowanym; z ubolewaniem stwierdza jednak, że Pakistan nie był w stanie przyjąć

oferowanych przez Indie helikopterów z powodu narodowości pilotów, nie przyjął propozycji współpracy przy niesieniu pomocy ponad linią kontroli, nie zgodził się na pomoc indyjskich służb medycznych ani na naprawę infrastruktury telekomunikacyjnej, choć każda z tych form pomocy mogła znacznie przyczynić się do ograniczenia liczby ofiar; w związku z tym ubolewa, że trzęsienie ziemi nie stało się okazją do zademonstrowania woli politycznej do priorytetowego potraktowania humanitarnych potrzeb ludności kaszmirskiej oraz do przezwyciężenia różnic politycznych;

55. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niezwykle szybko pojawiły się deklaracje wsparcia finansowego, które złożyły kraje sąsiadujące z Pakistanem (Indie, Chiny, Iran i Afganistan) oraz kraje położone nieco dalej – Turcja i Organizacja Konferencji Islamskiej (OKI), jak również cała wspólnota międzynarodowa; wyraża uznanie dla Komisji Europejskiej, a w szczególności dla znajdującej się już w Pakistanie DG ECHO, z uwagi na błyskawiczną i skuteczną reakcję; wzywa ofiarodawców do przekazania deklarowanej pomocy możliwie jak najszybciej;
56. gratuluje zwłaszcza programu autorstwa Komisji, dotyczącego stopniowego finansowania w odpowiedzi na trzęsienie ziemi, który to program udostępnił obecnie 48,6 mln euro i jest realizowany w ramach partnerstwa z organizacjami pozarządowymi, Czerwonym Krzyżem i agendami ONZ; wzywa do stałego zaangażowania w odbudowę Kaszmiru ze strony UE;
57. ubolewa nad faktem, że przed rozprowadzeniem pomocy humanitarnej dostarczonej przez Indie rząd pakistański nalegał na usunięcie wszystkich indyjskich etykiet;
58. podkreśla, że niezdecydowana z początku reakcja na katastrofę ze strony wojska pakistańskiego spowodowała w bezpośrednim następstwie wytworzenie swoistej próżni w niesieniu pomocy, którą wykorzystwały działające na tym terenie organizacje bojówkarskie, takie jak Jamaat-i-Islami i Jamaat-ud-Dawa, znana wcześniej jako Lakshar-e-Tayyaba (która została uznana za organizację terrorystyczną i w konsekwencji zdelegalizowana przez rząd Musharrafa w 2002 r.) – organizacje te stały się szybko faktycznymi dostawcami żywności, zapewniały schronienie, kształcenie dla dzieci i zapomogi dla wdów; z wielkim niepokojem zauważa, że zwiększyło to wiarygodność takich skrajnych ugrupowań w oczach miejscowej ludności, co jeszcze bardziej osłabia jakiegokolwiek szanse na prawdziwie demokratyczną reprezentację;
59. wzywa rządy Indii i Pakistanu wraz z międzynarodową wspólnotą do dołożenia wszelkich starań na rzecz podjęcia działań ochronnych i uważnego śledzenia wykorzystania przekazanych funduszy;
60. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje przełomowe porozumienie z dnia 2 maja 2006 r. w sprawie ożywienia handlu po obu stronach linii kontroli między podzielonymi regionami Dżammu i Kaszmiru poprzez uruchomienie transportu ciężarowego na trasie ze Śrinagaru do Muzaffarabadu, a także drugiej linii autobusowej przecinającej Kaszmir i łączącej Poonch w Dżammu i Kaszmirze z Rawalakot w Azad Kaszmirze; proponuje utworzenie sieci dróg między Dżammu, Sialkotem i Gilgit-Baltistan; sugeruje także uruchomienie połączenia kolejowego między Dżammu a Śrinagarem oraz poprawę połączenia drogowego między tymi miastami; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie premiera Singha z dnia 23 maja 2006 r. do stworzenia warunków umożliwiających

bardziej swobodny handel i przemieszczanie się poprzez wprowadzenie tzw. „miękkich” granic, tak aby stworzyć sprzyjający klimat dla rozwiązania sporu o Kaszmir; zachęca obie strony do szybkiego osiągnięcia znacznej oficjalnej wymiany handlowej; wzywa do rychłego zawarcia umów obejmujących szczegółowe ustalenia w zakresie transportu drogowego, przy czym ustalenia te powinny być w miarę możliwości uproszczone; proponuje utworzenie kompleksowego planu rozwoju rynkowego, obejmującego jednostki przetwórstwa rolnego, tzw. „łańcuch chłodniczy”, usługi przewozu małych kontenerów i usługi transportu ciężarowego pod zamknięciem celnym;

Wnioski

61. wzywa UE i jej instytucje, by nie dopuściły do tego, żeby trudna sytuacja ludności Kaszmiru poszła w zapomnienie, oraz zapewniły, że programy pomocowe i inne są planowane i wdrażane z myślą o długofalowym uzdrawianiu sytuacji i budowie instytucji;
62. podkreśla, że zgodnie z doświadczeniem zebranych przez UE niezwykle istotną rolę w procesie poprawy stosunków między dwoma krajami pełni zwiększenie wzajemnych przepływów handlowych; jest zdania, że w przypadku Dżammu i Kaszmiru szczególnie ważny dla zapewnienia wzrostu gospodarczego jest handel ponad linią kontroli, który umożliwi rozwój i spowoduje uwolnienie potencjału gospodarczego; zaleca, by priorytetem stały się przedsięwzięcia związane z transportem i infrastrukturą;
63. wyraża silne poparcie dla kontynuowania podjętych inicjatyw przez władze polityczne na wszystkich szczeblach po stronie indyjskiej i pakistańskiej; wzywa je do tego, by priorytetem były dla nich potrzeby ludności Kaszmiru – zarówno w zakresie materialnym, jak i instytucjonalnym – aby umożliwić polepszenie politycznej, gospodarczej, społecznej i kulturowej sytuacji Kaszmirczyków; zaleca, by UE była gotowa odpowiedzieć na prośby kierowane przez którykolwiek rząd;
64. wyraża uznanie dla ogromu prac podejmowanych przez delegacje Komisji w Islamabadzie i w New Delhi;
65. stwierdza, że czasami klęski żywiołowe stwarzają warunki polityczne dla mediacji; że natura nie zna granic, i że tylko razem podejmując trwałe działania, Pakistan i Indie mogą dać ludności Kaszmiru nadzieję na zbudowanie lepszej przyszłości;
66. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich Unii Europejskiej, rządów Republiki Indii, Islamskiej Republiki Pakistanu, właściwym władzom lub rządów stanowym administrowanego przez Indie i Pakistan Dżammu i Kaszmiru, rządowi Chińskiej Republiki Ludowej oraz Organizacji Narodów Zjednoczonych.

UZASADNIENIE

Kontekst

1. Trudna sytuacja Kaszmirczyków jest przedmiotem troski wspólnoty międzynarodowej od ponad pięćdziesięciu lat. Nieprzewidzianą konsekwencją podziału subkontynentu indyjskiego stało się podzielenie uprzednio niezależnego, historycznego i pięknego księstwa Dżammu i Kaszmiru między Islamską Republikę Pakistanu i Indie. Powstały z konfliktu podział kosztował tysiące istnień ludzkich i spowodował, że setki tysięcy osób wyjechały w poszukiwaniu schronienia w państwach członkowskich UE i Ameryce Północnej. Osoby te nie pozostały cicho, lecz nawoływały do zjednoczenia ich ukochanego byłego państwa, rodzin oraz do trwałego zakończenia konfliktu. W międzyczasie Unia Europejska, pomimo że niezaproszona do mediacji, interesowała się coraz bardziej wszystkimi kwestiami dotyczącymi subkontynentu z uwagi na rosnące znaczenie regionu.
2. W wyniku podziału Dolina Kaszmiru, Dżammu, Ladakh oraz lodowiec Siachen stały się częścią Republiki Indii jako Stan Dżammu i Kaszmiru. Islamska Republika Pakistanu przejęła kontrolę nad Azad Dżammu i Kaszmiem oraz Gilgit-Baltistanem, nazwanymi później Terytoriami północnymi, których niewielką część Pakistan oddał Chińskiej Republice Ludowej w roku 1963.
3. Indie i Pakistan toczyły potem trzy wojny o Kaszmir, a po obu stronach uzgodnionej dwustronnie w roku 1972 granicy, zwanej linią kontroli rozmieszczono na stałe dużą liczbę wojsk.

Polityka UE i niniejsze sprawozdanie

4. UE popiera zdecydowanie integrację regionalną, liberalizację handlu i współpracę gospodarczą, posiada umowy o współpracy zarówno z Indiami, obecnie największym państwem demokratycznym na świecie, jak i z Pakistanem, który z powodu późniejszego konfliktu granicznego z Afganistanem oraz skupienia się na wojnie z terroryzmem stał się kluczowym sojusznikiem. Obydwa państwa są potęgami atomowymi. Parlament Europejski jest żywo zainteresowany wszystkimi aspektami, stąd niniejsze sprawozdanie.
5. Sprawozdawczyni była po obu stronach linii kontroli i miała okazję przeprowadzenia szerokich konsultacji z przedstawicielami świata polityki różnego szczebla (zarówno w rządzie, jak i w opozycji), włączając w to wielopartyjną grupę nacisku politycznego All Party Hurriyat Conference (APHC), społeczeństwo obywatelskie, środowiska akademickie, business, komisje praw człowieka, międzynarodową dyplomację oraz wojsko; mieszkańców obozów „migrantów” i uchodźców, Radę, Komisję, przedstawicieli ambasady oraz wielu obywateli UE pochodzenia kaszmirskiego. Sprawozdawczyni uzyskała obszerne informacje od wojskowych po obu stronach oraz znaczną pomoc ze strony przedstawicielstw Komisji w New Delhi i Islamabadzie.
6. W ostatnich miesiącach pewna liczba innych posłów odbyła wizyty oficjalne i nieoficjalne, dostarczając dalszych wiadomości do niniejszego sprawozdania.

Proces pokojowy

7. Pomimo ponurego tła trwającego konfliktu, postrzeganego ostatnio przez świat zewnętrzny, rządy Indii i Pakistanu podjęły znaczące działania zmierzające do trwałego i pokojowego rozwiązania konfliktu przy współpracy dużej liczby Kaszmirczyków po obu stronach linii kontroli i w stolicach.
8. Rozmowy indyjskiego okrągłego stołu zainicjowane przez premiera Singha skupiły się na osłabieniu konfliktowego charakteru kwestii granicy. Pięć grup roboczych ustanowionych w wyniku pierwszej konferencji okrągłego stołu zebrało wszystkich zainteresowanych (mimo, że niektórzy radykalni członkowie All Party Hurriyat Conference robili wszystko, żeby nie uczestniczyć w konferencji) do pracy nad m.in. możliwościami większego samostanowienia w bliskiej przyszłości.
9. Pomimo istnienia w Pakistanie pewnych głosów sprzeciwu na bardzo wysokim szczeblu (zarówno w wojsku, jak i w administracji) prezydent Musharraf, premier i minister spraw zagranicznych podjęli pewną liczbę znaczących kroków świadczących o otwarciu na wspólne możliwości.
10. Sprawozdanie w pełni popiera złożony i stały dialog indyjsko-pakistański, na mocy którego stworzono szereg środków budowy zaufania umożliwiających m.in. podzielonym rodzinom przekroczenie linii kontroli i spotkanie się po raz pierwszy od 60 lat.
11. UE z zadowoleniem powitała wspólny indyjsko-pakistański komunikat w sprawie Kaszmiru wydany w kwietniu 2005 r., pomógł on bowiem umocnić ten proces i ponownie potwierdzić nieodwracalność procesu pokojowego oraz skupienie się na pokojowym rozwiązaniu konfliktu kaszmirskiego, a także kolejne postępy w dialogu.
12. W sprawozdaniu nalega się na UE, aby kontynuowała ona oferowanie wszelkiej możliwej pomocy dla tych bardzo znaczących inicjatyw, które są w stanie przynieść pokój dużo większemu regionowi oraz umocnić takie organizacje jak SAARC i SAFTA, w których UE w pełni uczestniczy.
13. W sprawozdaniu podkreśla się również dużą wartość, jaką PE nadaje demokracji i prawom człowieka dla wszystkich ludzi w regionie, zwłaszcza zaś dla ofiar zaistniałego w roku 2005 w Kaszmirze trzęsienia ziemi, przymusowych migrantów i uchodźców, a także wszystkich, którzy nie mają podstawowych swobód i demokracji.

Dżammu i Kaszmir

14. Pomimo procesu pokojowego Indie nadal są krytykowane z powodu obecności licznych wojsk na linii kontroli i wielokrotnych naruszeń praw człowieka udokumentowanych w wielu oficjalnych (i prywatnych) sprawozdaniach otrzymanych przez PE. Zgromadzone są dowody, że w Azad Kaszmirze znajduje się przynajmniej jeden obóz szkoleniowy dla terrorystów i obserwatorom zewnętrznym trudno jest ocenić potrzeby w zakresie obrony, zwłaszcza że Al Kaida jest obecna w tym regionie.

Sprawozdanie uznaje i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że stan Dżammu i Kaszmir znajduje się w obrębie wielowyznaniowej, wieloetnicznej, świeckiej demokracji indyjskiej, podkreślając jednocześnie konieczność przestrzegania praw człowieka dla wszystkich bez względu na konflikt.

15. Sprawozdawczynie zwraca uwagę na obozy uchodźców istniejące od dawna w

administrowanym przez Indie Kaszmirze i wzywa do uregulowania sytuacji mieszkańców tych w rzeczywistości miasteczek, chociaż nie mają one ich oficjalnego statusu. Takie działanie stworzyłoby coś na kształt perspektyw dla tysięcy młodych ludzi, zasługujących na przyszłość, której odmówiono ich rodzicom w wyniku historycznego rozłamu. To samo dotyczy Pakistanu.

16. Konstytucje Indii i Pakistanu są jednakże bardzo różne z punktu widzenia podstawowych swobód oraz praw przyznawanych kobietom, dzieciom i mniejszościom, i sprawozdanie w pełni to uwzględnia.

Azad Dżammu i Kaszmir

17. Wyrażając w sprawozdaniu ubolewanie z powodu trwającej sytuacji politycznej i humanitarnej we wszystkich czterech częściach Dżammu i Kaszmiru, zwraca się w nim szczególną uwagę na deficyt demokratyczny w Azad Kaszmirze i Gilgit-Baltistanie, gdzie, niestety, Pakistan stale nie dotrzymuje swoich zobowiązań w zakresie ustanowienia poważnych i reprezentatywnych struktur demokratycznych. Sprawozdawczyni odnosi się sceptycznie do często wysuwanego przez Pakistan argumentu, że brak przedstawicieli Kaszmirczyków w Pakistańskim Zgromadzeniu Narodowym wynika z faktu, iż Pakistan nie uważa Kaszmiru za część swojej federacji, gdyż prawo pakistańskie ma zastosowanie z niewielkimi jedynie zmianami na terytorium Azad Dżammu i Kaszmiru oraz Gilgit-Baltistanu na mocy Adaptation Act z dnia 1 stycznia 2005 r.
18. Fakt, że Azad Kaszmiem kieruje Ministerstwo ds. Kaszmiru z siedzibą w Islamabadzie, że w Radzie Kaszmiru przewagę stanowią urzędnicy pakistańscy oraz że sekretarz generalny Azad Kaszmiru, główny inspektor policji, minister skarbu oraz minister finansów pochodzą z Pakistanu, mówi sam za siebie; nie możemy również pomijać faktu istnienia konstytucji tymczasowej z 1974 r., której jeden z artykułów zakazuje wszelkiej działalności politycznej niezgodnej z doktryną przynależności Dżammu i Kaszmiru do Pakistanu. Tzw. Interim Constitution Act z roku 1974 wprowadza wiele struktur, które stanowią o istnieniu niezależnego państwa, jak np. zgromadzenie ustawodawcze wybierane w okresowych wyborach, premier zarządzający większością w zgromadzeniu, pośrednio wybierany prezydent, niezależne sądownictwo oraz instytucje zarządzania lokalnego. Przepisy te są jednakże martwą literą. Władzę w stanie sprawuje Rada Azad Dżammu i Kaszmiru pod przewodnictwem premiera Pakistanu i składająca się w większości z członków jego gabinetu lub przez niego mianowanych. Wreszcie, zgodnie z sekcją 56 tymczasowej konstytucji Dżammu i Kaszmiru (zredagowanej przez federalne ministerstwa: prawa i ds. Kaszmiru w Islamabadzie) rząd pakistański może odwołać każdy wybrany rząd Azad Kaszmiru niezależnie od poparcia, jakim ten ostatni cieszy się w Zgromadzeniu Ustawodawczym Azad Kaszmiru, zaś w całym Pakistanie najwyższą władzę sprawuje krajowa Rada Islamska.

Gilgit i Baltistan

19. Sytuacja, zła w Azad Kaszmirze, jest nieporównywalnie gorsza w Gilgit-Baltistanie, najbardziej oddalonej strefie administrowanego przez Pakistan Kaszmiru,

- nieposiadającej statusu czy nawet pozorów demokratycznej reprezentacji.
20. Gilgit-Baltistan (zwany przez Pakistan Terytoriami północnymi) jest administrowany przez Pakistan. Ponieważ Pakistan utrzymuje, że cały obszar Dżammu i Kaszmiru stanowi terytorium sporne, nie dokonał on oficjalnego włączenia Terytoriów północnych. W związku z tym obszar ten nie jest ani prowincją Pakistanu, ani częścią Azad Dżammu i Kaszmiru. Rada Terytoriów północnych, ustanowiona jakiś czas temu i mająca funkcjonować jako „zgrupowanie prowincjonalne” w rzeczywistości służy do maskowania całkowitego braku tożsamości konstytucjonalnej czy praw człowieka.
 21. Ludność jest utrzymywana w ubóstwie, analfabetyzmie i zacofaniu. Niedostatek i brak struktur służących zaspokajaniu najbardziej podstawowych potrzeb są łatwo dostrzegalne - 25 małych szpitali, w których pracuje ogółem 140 lekarzy (co oznacza 1 lekarza na 6 000 osób) w przeciwieństwie do reszty Pakistanu, gdzie znajduje się 830 szpitali z 75 000 lekarzy, wskaźnik analfabetyzmu wynoszący 33%, przy czym wskaźniki dotyczące kształcenia dziewcząt i kobiet są jeszcze gorsze; jedynie 12 szkół średnich i 2 college regionalne w Gilgit-Baltistanie i brak szkół wyższych; jedynym poza sektorem publicznym działem oferującym zatrudnienie jest turystyka, co oczywiście stanowi problem. Nielicznym autochtonom udaje się znaleźć pracę w sektorze publicznym, ale nawet wtedy ich wynagrodzenie jest nawet do 35% niższe od wynagrodzenia nie-autochtonów; brak jest lokalnych rozgłośni radiowych.
 22. Katastrofalne samo w sobie trzęsienie ziemi w roku 2005 pogorszyło całą tę sytuację. Niezwracanie na nią uwagi bądź też niepodkreślanie tej trwającej niesprawiedliwości byłoby wysoce nieodpowiedzialne, dlatego też w sprawozdaniu kładzie się nacisk na konieczność rozważenia przez Pakistan swojej koncepcji odpowiedzialności demokratycznej i podjęcia kwestii zaspokajania potrzeb na obszarach będących de facto pod jego kontrolą.

Kwestia plebiscytu

23. Sprawozdanie wyraża oczywiste poparcie dla obecnego procesu pokojowego między Pakistanem a Indiami jako dla drogi naprzód.
24. Pakistan nadal powołuje się na pierwsze rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Kaszmiru, twierdząc, że to plebiscyt powinien zdecydować, czy połączony Dżammu i Kaszmir powinien „przyłączyć się” do Indii, czy też Pakistanu. W sprawozdaniu stwierdza się jednakże, że warunki określone przez ONZ dla przeprowadzenia takiego plebiscytu nie są i nie mogą już być spełnione przez Pakistan. Sytuacja uległa zmianie.

Wnioski

25. Na zakończenie w sprawozdaniu uznaje się prądawną i jedyną spuścizną Kaszmirczyków i sprawozdawczyni może jedynie pochwalać ich upór. Po dziesięciokrotności lat konfliktu i tragedii w tej szczególnie pięknej i historycznej części subkontynentu pokrzepiający jest fakt, że dwie potęgi, Indie i Pakistan, zbliżają się do Kaszmirczyków i że pokojowe rozwiązania są zarówno w planach, jak i w trakcie realizacji, stanowiąc dobrze znany proces w pełni popierany przez Parlament

Europejski.

Załącznik

List of UN resolutions on Kashmir (1948-1971)

- Resolution 38 (1948) adopted by the United Nations Security Council (hereafter referred to as the Security Council) at its 229th Meeting held on 17 January 1948;
- Resolution 39 (1948) adopted by the Security Council at its 230th Meeting held on 20 January 1948;
- Draft Resolution presented by the President of the Security Council and the Rapporteur on 6 February 1948;
- Resolution 47 (1948) adopted by the Security Council at its 286th Meeting held on 21 April 1948;
- Resolution 51 (1948) adopted by the Security Council at its 312th Meeting held on 3 June 1948;
- Resolution adopted by the United Nations Commission for India and Pakistan on 13 August 1948;
- Resolution adopted by the United Nations Commission for India and Pakistan on 5 January 1949;
- Proposal in respect of Jammu and Kashmir made by General A.G.L. McNaughton, President of the Security Council of the United Nations on 22 December 1949;
- Resolution 80 (1950) adopted by the Security Council at its 470th Meeting held on 14 March 1950;
- Resolution 91 (1951) adopted by the Security Council at its 539th Meeting held on 30 March 1951;
- Resolution 96 (1951) adopted by the Security Council at its 566th Meeting held on 10 November 1951;
- Resolution 98 (1952) adopted by the Security Council at its 611th Meeting held on 23 December 1952;
- Resolution 122 (1957) adopted by the Security Council at its 765th Meeting held on 24 January 1957;
- Draft Resolution presented by Australia, Cuba, U.K. and U.S.A. on 14 February 1957;
- Resolution 123 (1957) adopted by the Security Council at its 774th Meeting held on 21 February 1957;
- Draft Resolution presented by Australia, Columbia, Philippines on 16 November 1957;
- Resolution 126 (1957) adopted by the Security Council at its 808th Meeting held on 2 December 1957;
- Draft Resolution submitted by Ireland to the Security Council on June 22, 1962;
- Statement of the President of the Security Council (French Representative) made on the 18 May 1964 at the 1117th Meeting of the Council (Document No. S/PV. 1117, dated the 18 May 1964) summarizing the conclusion of the debate on Kashmir;
- Resolution 209 (1965) adopted by the Security Council at its 1237th Meeting held on 4 September 1965;
- Resolution 210 (1965) adopted by the Security Council at its 1238th Meeting held on 6 September 1965;
- Resolution 211 (1965) adopted by the Security Council at its 1242nd Meeting held on 20 September 1965;
- Resolution 214 (1965) adopted by the Security Council at its 1245th Meeting held on 27 September 1965;
- Resolution 215 (1965) adopted by the Security Council at its 1251st Meeting held on 5 November 1965;
- Resolution 303 (1971) adopted by the Security Council at its 1606th Meeting held on 6 December 1971;
- Question considered by the Security Council at its 1606th, 1607th and 1608th Meetings held on 4, 5 and 6 December 1971;

Resolution 307 (1971) adopted by the Security Council at its 1616th Meeting held on 21 December 1971.

PROCEDURA

Tytuł	Kaszmir: obecna sytuacja i perspektywy na przyszłość
Numer procedury	2005/2242(INI)
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia wydania zgody na posiedzeniu	AFET 15.12.2005
Komisja(e) wyznaczona(e) do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	-
Opinia niewydana Data wydania decyzji	-
Ścisłjsza współpraca Data ogłoszenia na posiedzeniu	-
Sprawozdawca(y) Data powołania	Baroness Nicholson of Winterbourne 12.12.2005
Poprzedni sprawozdawca(y)	-
Rozpatrzenie w komisji	28.11.2006 24.1.2007 26.2.2007
Data przyjęcia	21.3.2007
Wynik głosowania końcowego	+ 60 - 1 0 11
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Vittorio Agnoletto, Roberta Alma Anastase, Robert Atkins, Panagiotis Beglitis, Monika Beňová, André Brie, Philip Claeys, Simon Coveney, Véronique De Keyser, Hanna Foltyn-Kubicka, Michael Gahler, Bronisław Geremek, Alfred Gomolka, Richard Howitt, Jana Hybášková, Anna Ibrisagic, Bogdan Klich, Helmut Kuhne, Vytautas Landsbergis, Eugen Mihăescu, Philippe Morillon, Pasqualina Napoletano, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Baroness Nicholson of Winterbourne, Raimon Obiols i Germà, Cem Özdemir, Janusz Onyszkiewicz, Justas Vincas Paleckis, Ioan Mircea Pașcu, Alojz Peterle, Tobias Pflüger, João de Deus Pinheiro, Mirosław Mariusz Piotrowski, Hubert Pirker, Michel Rocard, Raúl Romeva i Rueda, Libor Rouček, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, Marek Siwiec, István Szent-Iványi, Charles Tannock, Inese Vaidere, Geoffrey Van Orden, Ari Vatanen, Kristian Vigenin, Jan Marinus Wiersma
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Laima Liucija Andrikiienė, David Casa, Giulietto Chiesa, Alexandra Dobolyi, Andrew Duff, Carlo Fatuzzo, Kinga Gál, David Hammerstein Mintz, Tunne Kelam, Evgeni Kirilov, Jo Leinen, Yiannakis Matsis, Doris Pack, Inger Segelström, Adrian Severin, Jean Spautz, Csaba Sándor Tabajdi
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Sharon Bowles, Philip Bushill-Matthews, Roger Helmer, Sajjad Karim, Elizabeth Lynne, David Martin, Gérard Onesta, Ria Oomen-Ruijten
Data złożenia	25.4.2007
Uwagi (dane dostępne tylko w jednym języku)	